



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **M. K.**, zastoupeného JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem Praha 10, K Chaloupkám 3170/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 1882/57, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 4. 2022, č. j. 30 A 10/2022 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 10. 12. 2021, č. j. KUJI 109093/2021, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil znění výroku II. rozhodnutí Městského úřadu Chotěboř (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 9. 2021, č. j. MCH-37851/2021/ODAP/VS; ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, ve spojení s rozhodnutím žalovaného, byl žalobce uznán vinným ze spáchání (i) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, a (ii) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 6 odst. 8 téhož zákona. Za oba přestupky byla žalobci podle § 35 písm. b) a c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 125c odst. 5 písm. f) a odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel po dobu 2 měsíců. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 19. 5. 2021 v 13:21 h v obci Kraborovice, na silnici II. třídy č. 345 u č. p. 3, ve směru jízdy na Vilémov, řídil nedovolenou rychlostí vůz tovární značky V., registrační značky X. V tomto místě platí rychlostní omezení 50 km/h, přičemž jeho vozidlu byla silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost jízdy 83 km/h (po odečtení přípustné odchylky ± 3 km/h); žalobce tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 33 km/h. Zároveň žalobce nepředložil silniční hlídce Policie České republiky řidičský průkaz.

[2] Krajský soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Upozornil na to, že již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, který vzal správní orgán I. stupně za prokázaný. V případě prvního přestupku (překročení nejvyšší dovolené rychlosti) se závěry správního orgánu I. stupně zakládaly toliko na úředním záznamu ze dne 19. 5. 2021 a záznamu o přestupku s fotografiemi z téhož dne. Takové důkazy nemohl v projednávané věci obstát, neboť v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítal skutečnosti vyplývající z návodu k obsluze měřicího zařízení; tyto námitky přitom byly způsobilé výsledky měření rychlosti důvodně zpochybnit. Žalovaný hodnotil obsah návodu k obsluze předmětného rychloměru, a to jeho staré i nové verze, které ovšem neprovedl k důkazu a nezaložil je do správního spisu. Jestliže jsou obě verze návodu veřejně dostupné, měly správní orgány alespoň vymežit, kde je lze nalézt, a vyhodnotit, zda měření proběhlo v souladu s návodem.

[3] Rovněž informace, z nichž správní orgán I. stupně vycházel při prokázání přestupkového jednání v podobě nepředložení řidičského průkazu (druhý přestupek), byly obsaženy pouze v uvedeném úředním záznamu. Krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, na základě jehož závěrů konstatoval, že pokud je úřední záznam jediným důkazním prostředkem, prokazujícím skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci, nemůže jako důkaz obstát. Tak tomu bylo i v projednávané věci. Správní orgány rezignovaly na provedení dalších důkazních prostředků (například výslechu policistů přítomných v místě projednávaného přestupku). Neprokázaly tedy, že se přestupek (nepředložení řidičského průkazu) skutečně stal (jak bylo předestřeno v odůvodnění rozhodnutí žalovaného), a nereflektovaly námitky žalobce, kterými rozporoval skutečnosti uvedené v úředním záznamu. Rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek, pročez měl žalovaný prostor odstranit nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nadto, nejen že žalovaný shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ale v jeho chování spatřoval též přitěžující okolnost.

pokračování

[4] Vzhledem k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, krajský soud nepřistoupil k hodnocení námitek žalobce ohledně chybné právní kvalifikace porušení povinnosti dle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, respektive (po změně prvostupňového rozhodnutí) § 6 odst. 8 téhož zákona, neboť nebylo prokázáno naplnění formálních a materiálních znaků přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Krajský soud rovněž nehodnotil námitky žalobce stran dalších pochybení žalovaného (nepřesně vymezené místo spáchání skutku, nesoulad výroků rozhodnutí, otázku naplnění materiálního znaku přestupku nebo výši uložené pokuty), neboť by to bylo předčasné. V této souvislosti pouze obecně shrnul náhled judikatury na tyto otázky, jakožto vodítko pro žalovaného v dalším řízení.

[5] Proti shora uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel především považuje za dostatečně zjištěný a prokázaný skutkový stav ve vztahu k přestupku nepředložení řidičského průkazu, neboť žalobce nijak nezpochybnil, že průkaz nepředložil, pouze namítl, že jej našel těsně před koncem kontroly, přičemž mu na místě přítomní policisté sdělili, že již mají vše zapsáno a předložení průkazu nevyžadují. K samotnému dokazování tohoto skutku stěžovatel namítá, že posouzení této otázky krajským soudem je v rozporu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, podle níž je oznámení o přestupku, záznam o přestupku či úřední záznam možné považovat za dostačující důkazy o spáchání přestupku, pokud v nich uvedené skutečnosti svědčí o naplnění skutkové podstaty přestupku, lze jimi jeho spáchání podložit, a to za podmínky, že v průběhu řízení není takový podklad jakkoli zpochybňován. Na podporu tohoto tvrzení odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36 a ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33. Stěžovatel zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení (ani v odvolání) nezpochybnil podklady, z nich správní orgány vycházely. Vzhledem k tomu, že verzi žalobce nikdo nezpochybnil, nebylo třeba svědeckou výpověď dokazovat, zda žalobce našel řidičský průkaz těsně před koncem silniční kontroly či nikoli. Povinností řidiče je, aby měl řidičský průkaz při řízení u sebe právě z důvodu, aby při silniční kontrole prokázal, že je držitelem řidičského oprávnění, přičemž jej má být schopen předložit na výzvu policisty. Tuto povinnost žalobce nesplnil, protože je zřejmé, že se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a sice porušením § 6 odst. 8 téhož zákona. K tomu stěžovatel odkazuje na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2020, č. j. 5 As 353/2019-15.

[7] K výtce krajského soudu ohledně absence návodu k obsluze měřicího přístroje ve spise (přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti) stěžovatel uvádí, že z tohoto návodu při rozhodování nevycházel, protože jej nemusel jako důkaz provést. Závěr, že z návodu k obsluze rychloměru nevyplývá, že k řádnému ustavení měřicího vozidla bylo zapotřebí dvou osob, stěžovatel opřel o citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 8 As 231/2016-38, což uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Pouze pro podporu tvrzení, že délka vozidla nemá vliv na měření rychlosti, stěžovatel uvedl, že se v nové verzi návodu údaj o délce vozidla nevyskytuje. Krajský soud se svým posouzením této otázky odchýlil od judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 10. 4. 2019,

č. j. 9 As 55/2019-36, neshledal důvodnost obdobných námitek rozporujících dodržení návodu k obsluze měřicího zařízení.

[8] Stěžovatel konečně upozorňuje na „zmatečnost“ úvah krajského soudu uvedených v odst. 45 a 46 napadeného rozsudku. Krajský soud zde tvrdí, že vytýkané vady je možné zhojit v řízení o odvolání, avšak současně zmiňuje, že je nezbytné provést nové dokazování při ústním jednání, kde je nutné vyslechnout svědky. Tímto postupem by však byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení, neboť by bylo dokazování přeneseno na odvolací orgán a žalobce by byl zkrácen na svých právech, neboť by mu bylo znemožněno podat proti rozhodnutí žalovaného opravný prostředek ve správním řízení.

[9] Na závěr stěžovatel uvádí, že je kasační stížnost přijatelná, neboť se dotýká právní otázky, kterou krajský soud posoudil v rozporu s dosavadní judikaturou.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[11] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti (§ 104a s. ř. s.). Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu existuje zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení ve smyslu uvedeném pod bodem (4) půjde především tehdy, pokud krajský soud: a) ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení současně zdůraznil, že není v rámci poslední kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoli pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28).

[12] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako přijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť shledal nezbytným podrobněji rozebrat skutkový stav věci ve světle judikatury, kterou stěžovatel i krajský soud podepřeli svou argumentací [jde o případ ve smyslu bodu (4) písm. a) výše].

[13] Stěžovatel namítá, že správní orgány zjistily dostatečně skutkový stav, jestliže své závěry ohledně spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu

pokračování

porušením § 6 odst. 8 téhož zákona (nepředložení řidičského průkazu) založily na oznámení o přestupku, respektive na úředním záznamu, neboť žalobce tyto podklady ve správním řízení nezpochybnil. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (například krajským soudem citovaný rozsudek č. j. 3 As 231/2017-49) nicméně plyne, že úřední záznam sice může sloužit jako podklad rozhodnutí, neměl by však být podkladem jediným - jeho význam pro zjištění skutkového stavu věci je z povahy věci toliko podpůrný (stěžovatelem odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36 a ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, na nyní projednávanou věc nelze aplikovat pro jejich odlišný skutkový základ).

[14] Tento závěr nelze ovšem aplikovat zcela mechanicky, vždy je nutné přihlédnout ke konkrétním okolnostem posuzované věci. Lze tedy připustit, že pokud by žalobce obsah úředního záznamu nikterak nezpochybnil, mohly by být skutkové závěry správního orgánu převzaté z tohoto záznamu udržitelné. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně založil závěr o spáchání daného přestupku právě (a pouze) na úředním záznamu, ve kterém je uvedeno, že žalobce nepředložil na výzvu policisty řidičský průkaz (s argumentací, že mu žádný právní předpis neukládá mít jej u sebe). Žalobce nicméně obsah úředního záznamu zpochybnil na str. 3 odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (obdobně pak v bodech 5 až 7 žaloby), kde tvrdil, že řidičský průkaz nepředložil okamžitě, neboť jej nemohl najít, když jej však našel a chtěl předložit přítomným policistům, ti mu sdělili, že již mají vše zapsané a předložení nadále nevyžadují. Žalovaný se však s tímto tvrzením nikterak nevypořádal, pouze překvalifikoval přestupkové jednání žalobce z porušení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy že u sebe řidičské oprávnění *neměl*, na § 6 odst. 8 téhož zákona, tedy že je *nepředložil*. V nastolené situaci by mohly závěry stěžovatele obstát pouze za předpokladu, že by (i) přijal skutková tvrzení žalobce (tj., že předložení řidičského průkazu neodmítal, na výzvu policisty jej nepředložil, neboť ho nemohl najít a našel jej až ke konci prováděné kontroly, kde jej chtěl předložit) a na jejich základě (ii) dovodil, že pozdní předložení řidičského oprávnění znamená jeho nepředložení. To však stěžovatel neučinil, neboť stále vycházel z obsahu úředního záznamu. Jakkoli tedy stěžovatel tvrdí, že nerozporoval verzi skutkového děje předestřenou žalobcem, z jeho rozhodnutí to nevyplývá. Pokud by stěžovatel skutečně přijal skutková tvrzení žalobce (čemuž nasvědčuje jeho kasační argumentace, nikoliv však odůvodnění jeho rozhodnutí), nebylo by nutné provádět důkaz svědeckou výpovědí policistů; pak by ale musel posoudit věc ve světle žalobcem tvrzeného skutkového stavu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel takto nepostupoval, měl být proveden důkaz svědeckou výpovědí zasahujících policistů, aby byl skutkový stav věci postaven najisto. Z tohoto důvodu tedy závěry krajského soudu k této otázce obstojí.

[15] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce stěžovatele, dle které nebylo v případě druhého přestupku (překročení nejvyšší dovolené rychlosti) nutné provést listinný důkaz v podobě návodu k obsluze měřicího přístroje. Žalobce v odvolání na str. 7 a 8 rozporoval závěry správního orgánu I. stupně, když namítal, že policejní vozidlo nebylo řádně ustaveno rovnoběžně k vozovce, jak je předepsáno návodem. K tomu uvedl, že nebyli-li vyslechnuti jako svědci policisté, kteří by popsali způsob měření a nastavení vozidla, nelze mít za prokázané, že bylo služební vozidlo nastaveno dle návodu k obsluze. Toto tvrzení doplnil o konkrétní citaci textu návodu a ověřovacího listu ke konkrétnímu přístroji RAMER 10C. Nadto uvedl, že podmínky pro obsluhu měřicího zařízení dle návodu

nebyly dodrženy, neboť „se obsluha prokazatelně neřídila návodem, používala jiný způsob obsluhy, než je v něm uvedeno, a nebylo ani nijak prokázáno, že zařízení bylo obsluhováno osobou řádně proškolenou (žádný takový důkaz spisový materiál neobsahuje.)“. Dále tvrdil, že v rozporu s návodem nebyla na radarovém snímku ze záznamu o přestupku zaznamenána délka vozidla. Z absence tohoto údaje dle žalobce vyplývá, že zařízení bylo buď poškozeno nebo nesprávně nastaveno. Je tedy zřejmé, že se žalobce neomezil na pouhé zpochybnění dodržení předepsaného způsobu měření rychlosti, ale uvedl zcela konkrétní výhrady, postavené na tvrzení o nedodržení návodu k obsluze měřicího zařízení.

[16] Přestože stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že návod jako důkaz neprovedl, neboť z něj nevycházel, na str. 6 a 7 svého rozhodnutí s výše uvedenými tvrzeními žalobce (v obecné rovině) polemizuje a uvádí skutečnosti, které mají vyplývat z návodu, aniž by ale konkretizoval, o jaký návod se jedná. Lze proto přisvědčit názoru krajského soudu, že není zřejmé, na čem se závěry stěžovatele zakládají. Stěžovatel se omezil na obecné tvrzení, že „[ž]ádná z námitek odvolatele nebyla způsobilá zpochybnit provedené měření, vozidlo je na snímku správně ustaveno a jiné pochybnosti o provedeném měření nevyvstaly. Krajský úřad nemá žádné indicie, které by ho vedly k závěru, že bylo vozidlo policie chybně zaměřeno a měřicí zařízení nebylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze“, a odkázal na názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 8 As 231/2016-38, K žalobcem uvedenému textu návodu ovšem nic bližšího netvrdil; obsáhleji vyvracel pouze dílčí argumentaci žalobce, že bylo k ustavení měřicího vozidla třeba součinnosti dvou osob, přičemž dospěl k závěru, že nikoli (tento závěr podpořil právě odkazem na výše uvedený rozsudek). Dále konstatoval, že údaj o délce vozidla je dle výrobce pro měření irelevantní, přičemž z nové verze návodu byl vypuštěn; ani zde neuvedl, jakou konkrétní verzi návodu má na mysli. Jestliže se stěžovatel odvolává na listinu, kterou neprovedl jako důkaz, měl by odkázat přinejmenším na svoji konkrétní rozhodovací praxi nebo, jedná-li se o veřejně dostupný návod, uvést odkaz, kde je možné jej dohledat (byť se jedná o skutečnost známou mu z úřední činnosti; k tomu viz rozsudek tohoto soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, č. 2312/2011 Sb. NSS).

[17] Odkaz stěžovatele na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 231/2016-38 je přílehlavý pouze potud, že zdejší soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že z návodu k požití rychloměru Ramer AD9C nevyplývá žalobcem tvrzená nutnost součinnosti dvou policistů při ustavení vozidla. Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje toliko odpověď na jeden z argumentů žalobce o nesprávném použití rychloměru, nelze ovšem na jeho základě dovodit, že stěžovatel neměl povinnost provést návod k obsluze měřicího zařízení jako důkaz, přestože se na něj ve svém rozhodnutí nepochybně odvolával.

[18] Obdobně není pravdou, že se krajský soud odchýlil od závěrů plynoucích z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 As 55/2019-36. V tehdy projednávané věci se totiž jednalo o skutkově odlišný případ, kde nebyly uplatněny totožné námítky, jak tvrdí stěžovatel. Z odstavce 19 odůvodnění odkazovaného rozsudku vyplývá, že stěžovatel namítal, že krajský soud nevypořádal dostatečně jeho argumentaci stran nesprávného měření rychlosti, respektive nedodržení postupů uvedených v návodu a příručce operátora rychloměru Ramer 10C. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, neboť řidič namítal nedodržení rozdílu rychlosti mezi měřeným a měřícím

pokračování

vozidlem, kterou spojil s tím, že bylo provedeno měření rychlosti srovnáním vlastní rychlosti obou vozidel bez použití radaru. Ve skutečnosti nicméně policisté měřili rychlost vozidla při jeho předjíždění pomocí radarového zařízení, jednalo se tedy o odlišný způsob měření rychlosti, pročez byla lichá i argumentace stěžovatele ohledně nedodržení návodu. Nejvyšší správní soud tento závěr aproboval a pouze doplnil, že nebyl-li by dodržen návod pro měření, rychloměr by neprovedl záznam měření.

[19] Konečně, namítá-li stěžovatel, že závazný právní názor krajského soudu nerespektuje princip dvojinstančnosti správního řízení, pokud jde o jeho pokyn ke způsobu doplnění dokazování v průběhu dalšího správního řízení, ani zde nelze jeho argumentaci přisvědčit. Stěžovateli lze přitakat v jeho názoru, že jakkoli je možné doplnit dokazování i v rámci odvolacího řízení, není možné přesunout jeho těžiště do této procesní fáze. Zjištění skutkového stavu věci je vskutku úkolem prvoinstančního správního orgánu, odvolací správní orgán může tato zjištění doplnit (například doplněním již provedeného dokazování svědeckou výpovědí o výpověď dalšího svědka) či cestou provedení dalšího důkazu verifikovat. Provedením podstatné části dokazování až v průběhu odvolacího řízení by byla účastníku řízení odejmuta možnost efektivního přezkumu skutkových zjištění opravnou správní instancí. Zavázal-li by tedy krajský soud stěžovatele (a nikoli prvoinstanční orgán) k podstatnému doplnění dokazování, nerespektoval by výše uvedený princip. Stěžovatel nicméně přehlíží, že jakkoli krajský soud vyslovil názor, že doplnění dokazování (zejména pokud jde o výsledky zasahujících policistů) může být provedeno v rámci odvolacího řízení (s čímž se kasační soud, ve shodě se stěžovatelem, neshoduje, neboť by se těžiště dokazování vychýlilo do této procesní fáze), současně uvedl, že je na zvážení stěžovatele, zda nebude postupovat ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Krajský soud tedy stěžovateli neupřel možnost prvoinstančního rozhodnutí zrušit a vrátit věc (k doplnění dokazování) správnímu orgánu I stupně.

[20] S ohledem na výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud jí proto za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[21] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce sice měl ve věci plný úspěch, nicméně náklady řízení o kasační stížnosti si nenárokoval a ani ze soudního spisu nevyplývá, že by učinil úkony, pro které by mu náhrada nákladů řízení náležela. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. dubna 2024

Mgr. Radovan Havelc
předseda senátu